

Sandra Buxaderas

Barri europeu

Aigües traïdores

Diu en alguns senyors del *Financial Times* que el britànic Tony Blair converteix les crisis en oportunitats i que sabrà treure les castanyes del foc a Europa després que gent tan ancorada en el passat com francesos i holandesos s'hagin fet el *harakiri* votant contra una constitució que tant semblava afavorir-los. Esperen que, ara que Blair demana asseure's a taula amb els ciutadans per discutir sobre economia i model social, acabarà fent-los veure les orelles del llop de la Xina i tothom acatarà retallar l'estat del benestar.

fora al món no tindrien un instrument tan impregnat d'idealisme com la UE. Una unió d'estats renyint en pau i no per la guerra, i amb prou força per construir un model avançat en qualitat alimentària, gestió ambiental o sanitat pública.

Tot això està molt bé, admeten Blair o l'holandès Jan-Peter Balkenende, però no es pot continuar fent Europa a porta tancada: cal més democràcia. Però els altres temen que aquesta sigui l'excusa per frenar la UE, o bé una arma populista que faci aflorar les passions més egoistes. Perquè, com s'organitza el debat que ansien francesos, holandesos i tants altres europeus? S'admeten tota classe de discursos, també els de Le Pen? Com cal dialogar amb un ciutadà que no té prou informació perquè a ningú no se li ha ocorregut posar una assignatura europea a l'escola, perquè els polítics parlen de Brussel·les com un monstre burocràtic sense explicar que ells mateixos en formen part, o perquè la premsa informa sobre la UE a les pàgines d'internacional? Encara és més, vol dialogar tothom? S'animarà aquell que no va ni a les reunions de veïns, o que en arribar a casa es limita a endinnyar una pel·lícula de video al fill i espera que l'eduqui l'escola? I si el que passa és que està fart del sistema però vol buscar solucions, algú l'escoltarà? Està preparada la política europea? Quan Catalunya es va molestar a organitzar una convenció i un fòrum civil sobre la Constitució europea, no li van fer ni cas.

Els qui van votar no també volen debat, però per sentir sota control la classe política, per demanar-li altres solucions.

N'hi ha? I com s'han d'anar a buscar? És hora de decidir si cal submergir-se en les aigües traïdores del debat sobre la democràcia i reinventar el contracte entre polítics i ciutadans.

Per ara, el francès Jacques Chirac, l'alemany Gerhard Schröder, el president de torn de la UE, Jean-Claude Juncker, el del Parlament, Josep Borrell, el comissari Joaquín Almunia, i el representant d'Exteriors, Javier Solana, pensen que ja fan les coses prou bé, però que no han sabut explicar-les. Aquesta carretada de dirigents, siguin idealistes, elitistes o habitants dels núvols –depèn de com es miri–, potser sí que toquen de peus a terra quan afirmen que si Europa no s'hagués gestat entre elits, els francesos no haguessin admès l'any 1952 caminar de la mà dels alemanys vençuts compartint l'acer, material d'armes. O que els alemanys mai no haguessin canviat el marc per un euro gestionat amb la gent del sud. Ni Espanya no hagués pogut entrar al club, si hem de recordar la virulència de les protestes franceses de l'època. Sense elits, els ciutadans que avui reclamen una Europa més

“Què cal canviar? És la democràcia radical saludable, o es convertiren els europeus en atenesos que van cavar-se la tomba en matar Sòcrates? Tot això forma part d'un debat que, si s'obre de debò, pot tornar apassionant la política europea”

Tampoc ningú a Brussel·les no s'ha preguntat a hores d'ara per què un nombrós grapat de catalanoparlants va votar no a la Constitució –i, per ara, no convertiran el català en llengua oficial de la UE, sinó que dilluns que ve tenen previst donar-li engrunes–. Què cal canviar? És la democràcia radical saludable, o es convertiren els europeus en atenesos que van cavar-se la tomba en matar Sòcrates? Tot això forma part d'un debat que, si s'obre de debò, pot, per un cop, tornar apassionant la política europea.